

**JORDI ORIOL, inici de l'obra *L'empestat*. Arola
Editors, 2015.**

IVAN: MerdRa!
Res a fer
plou a gots i a poals
a llots i a bassals
la natura no s'atura
la caiguda continua
i diria que la febre
em pluja
amunt
enlaire fins dalt.

Plou a crits i gargalls
a conjurs celestials
que algú va ofegar
al fons de l'oceà.
I el cert
és que el mar
com el cel
tot s'ho traga

és un embut.

Però

encabat

filtra la merda

la draga

i de sobte

l'escup.

Plouen verbs i vocals

que se'm graven a dins

amb pèls i senyals.

Imagineu una tènia

que enlloc de trobar-la

allà als intestins

la teniu aquí als sins.

Una epidèmia

que encomana paraules

del tot infectades

ni gota encertades;

i t'enverina d'oïda

i et rovella la vida

com l'aire pica el vi

o la nit posa fi al dia;
com el temps et fa mesquí.

Plouen mots amb paranys.
Vénen virus verbals.

És la gesta de la pesta
l'ull de la tempesta
qu'ens atrapa
per fer-nos defallir
i ens fot els ous aquí
per corbata.

Però calma
calma
cal ma-
dir
allò qu'ens convé dir
cal cercar
la paraula adequada
aquell abracadabra
qu'ens donarà el permís
per tornar al paradís;

la cura
que detura la malura;
un forat per escapar.

GABRIEL: «Salpar»!
Ja ho sé
no és ben bé la paraula
però ara —per ara—
ja fa.

IVAN: Val, Gabriel, entrem en matèria.
Primer cal que els expliqui
d'on ens ve tanta misèria.

Comencem doncs pel principi
quan al llit ens fèiem pipi,
i el full blanc encara estava
impol·lut, per encetar
la tela sense pintar
la cinta sense velar
la roca sense esculpir
a l'inici
tots érem així

des-
creats des-
valguts des-
creguts des-
volguts
aquell buit que precedeix
la inspiració
érem això
el silenci d'abans
d'una gran explosió.

Això va durar un temps
sis dies
segons barems
de les escoles pies.
La pau regnava al món
un bon rotllo del copón.
Però quan Déu va haver acabat
de crear amb les mans la Terra
sense mall ni tornavís
amb molt de gust i mà esquerra
fent del món un paradís
amb minerals, vegetals

i fins alguns animals...
 al final, doncs, dic
 quan ja deuria estar
 cansat i fins la polla
 de tanta creació
 i de tanta embrolla
 de sobte se li acut
 res més que això
 ves per on!
 crear a semblança seva
 dos set-ciències
 toca-collons
 pere-punyetes
 que sabien ja garlar
 cantar, llargar
 fer anar el fonema
 i aquí rau el gran problema
 l'impertinent pecat, vaya:
 van passar-se tant
 de llestos
 com de ratlla.
 I clar, això portà seqüela
 ja que Déu es va empipar.

I és que no és de molt lloar
que et toquin —uns— la pera.

GABRIEL: La poma.

IVAN: Què?

GABRIEL: La poma, la...

La fruita era una poma.

IVAN: Ja.

I això què importa
tant li fa.

El fet és que la van cagar
i el de Dalt els va expulsar
del paradís
dels anissos i el pastís
del viure com un rei
del no fotre ni brot
ni haver de fer-se vell.
Els aïllà.
Els condemnà
a vagar ben lluny d'allà
fora del seu castell
dels jardins del palau

i els seus confins
 emmurallats
 i protegits amb pany i clau
 i altres sistemes
 d'alta
 seguretat.
 Els llençà
 els abandonà
 com l'amo es desprèn d'uns gossos
 que no han après mai a cagar.
 Com dues iguanes
 llençades a les andanes
 del tren de Cornellà.
 Així va anar.

És per això que
 crec
 sóc del parer
 que si aquells dos desgraciats
 (digue'ls-hi Adam, digue'ls-hi Eva,
 digue'ls-hi Pròsper o Miranda,)
 ens van fotre aquí en aquest
 marrón

aquesta mena de ratera
a aquesta banda
hi ha d'haver alguna manera
alguna pista, algun camí
per tal que en puguem sortir.
(Estic fart de tanta espera!)
Ho vull creure
no sé
en fi
a Déu li agrada la gent
emprenedora
diligent
amb ganes
i amb el deure
de creure
en
algo.

GABRIEL: Que té fe.

IVAN: Que té què?

GABRIEL: Que te... res.

IVAN: Sí
no sé
que creu

que la seva salvació
és viable
és una opció.

El mot «remei»
no és el millor
però pot fer el fet
com «solució».

Vet aquí la nostra empresa
reneguem de la indulgència,
de la llàstima i clemència
(i) de la falsa llibertat
sols volem tornar a l'essència
desfent l'esca del pecat!

— — — — —

I és qu'aquesta
llibertat
que tot just
ens han donat
se'ns ha tornat
per art de màgia

un maldecap
 una hemorràgia
 diner, treball
 constància.
 On és ara la vagància?
 L'errar
 per'qui per'llà,
 el deixar-se portar
 amb ignorància.
 Ara es veu
 qu'el més idoni
 allò més in-
 dependent
 és desviure's sols pel
money
 pel material i el patri-
 moni
 i ben lligats al matri-
 moni
 que és tanmateix com el dir-
 moni
 lluci-
 fer

caixa o faixa.

Ens ho hem fet anar bé
i aprofitem l'avinentesa
per dir que som dolents
i malvats per naturalesa.
I així ens quedem:
ben amples i contents.

És d'això
qu'en diuen
llibertat
el lliure albir
barat
una forma de dir
que el que ens passa
és que estem lli-
gats de quatre potes,
i alli-
çonats de cap a peus,
amb lli-
ndars que estableixen lleis
i lli-

stons que posen traves
 (com les pedres als ronyons)
 en lli-
 stats ben democràtics
 en lli-
 bretes repletes de lli-
 cències, que són la mare de la lli-
 bertat d'aquest món vetat i occi-
 dental del di-
 seny i el
 queixar-se alt
 ben alt
 perquè en quedi
 testi-
 moni
many
money.

Els de baix paguen pels de dalt
 que és com realment funciona
 la seguretat social
 o qualsevol ordre en
 sistema piramidal.

I el fet és que el fet és calcat
 (al) que tot just aquí ens ha passat
 qu'ens han condemnat
 (a) la cruel llibertat
 i el fet és el que el fet és calcat.

Estem
 caiguts en l'oblit
 deixats de la mà
 de déu
 llençats sense cura
 ni cap capellà
 que aquí estem caiguts en l'oblit.

Què voleu, doncs, què espereu?
 Sols ens queda treure pit
 i aixecar ben fort la veu.